

2.6. De samlede offentlige udgifter

Den udgiftspolitiske styring af de offentlige udgifter er fortrinsvis baseret på statens og kommunernes budgetter, dvs. de udgifter der årligt bevilges af Folketing, kommunalbestyrelser og amtsråd i overensstemmelse med grundlovens og de kommunale styrelsesloves forskrifter. Dette er det mest hensigtsmæssige grundlag for styringen som følge af disse budgetters centrale placering i såvel den politiske beslutningsproces som administrationen.

De samlede statslige og kommunale udgifter opgjort på denne *budgetform* afviger imidlertid på flere punkter fra den opgørelse af den offentlige sektors udgifter, som foretages i *nationalregnskabet*, og som benyttes ved økonomiske analyser, internationale sammenligninger m.v.

I det følgende er statens og de samlede offentlige udgifter opgjort på samme måde som i nationalregnskabet (også kaldet realøkonomisk form). Forudsætningerne er som beskrevet i de foregående afsnit, men opgørelsesmåden er altså en anden.

Ved at opgøre de offentlige budgetter på realøkonomisk form fås en opstilling og afgrænsning, der som nævnt er anderledes end den, der kendes fra budgetterne. Med indførelsen af den nye kontoplan er der sket en væsentlig tilnærmelse, men på en række punkter vil der nødvendigvis være forskelle. Således består udgifterne i den realøkonomiske opstilling alene af poster, der medgår i den offentlige sektors produktion af vare- og tjenesteydelser samt af subsidier og overførsler, hvortil der ikke er modydelse med basis i produktion. Poster som f.eks. udlån og afdrag på udlån, der indgår i budgetternes nettoudgiftsbegreber, betragtes i den realøkonomiske opstilling som finansielle transaktioner, der ikke indgår i udgiftsbegrebet.

Udgifterne opgjort på realøkonomisk form adskiller sig også fra budgetterne ved selve afgrænsningen af den offentlige sektor. Således består den offentlige sektor i nationalregnskabet ikke blot af budgetmæssigt integrerede offentlige institutioner og virksomheder, men tillige af offentlige institutioner med selvstændige regnskaber, som f.eks. folkekirken, arbejdsløshedskasserne m.v. Endvidere indgår private institutioner, der hovedsageligt finansieres ved offentlige midler også i opgørelsen af den offentlige sektor. Omvendt indgår de erhvervsdrivende offentlige virksomheder (bl.a. DSB og P & T) alene med et eventuelt subsidie, og ikke med bruttoaktiviteten. Det skyldes, at disse virksomheder ifølge de internationale nationalregnskabsdefinitioner henregnes til den private sektor.

Udviklingen i *statens udgifter* på realøkonomisk form fremgår af *tabel 2.6.1.* nedenfor. Det fremgår, at den nominelle vækst i statens samlede drifts- og kapitaludgifter skønnes at blive 8 mia.kr. i 1990 og lidt mindre i 1991, svarende til en nominal vækst på henholdsvis 2,5 pct. og 2,3 pct.